

POSTANOWIENIE

29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K.W.

przeciwko M.R.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K.W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 11 stycznia 2024 r., I ACa 250/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powoda na rzecz pozwanej z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.; z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12; z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15., z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18).

Skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, odnosząc to twierdzenie do: (1) wadliwości proceduralnych postępowania dowodowego naruszających art. 232, art. 227 i art. 299 k.p.c. oraz (2) ciężaru dowodu okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c.). Podjął przy tym próbę wykazania wykazać, że przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, obejmującego dowód z przesłuchania stron a także prawidłowa wykładnia wskazywanych przepisów materialnoprawnych pozwoliłyby Sądom obu instancji na wydanie wyroku zasądzającego należność od pozwanej na rzecz powoda. Przyczyny te nie mogą jednak uzasadniać wystąpienia wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i

dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Jak wynika z ustaleń wiążących Sąd Najwyższy, powód oprócz przedłożenia do akt sprawy kserokopii porozumienia zawartego między Z.W. a powodem odnośnie do uznania długu i zabezpieczenia roszczenia oraz wypisu oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na rzecz powoda nie zaoferował jakichkolwiek wiarygodnych dowodów na okoliczność zawarcia umowy pożyczki, czy istnienia wierzytelności w chwili śmierci Z.W. Powód tym samym nie sprostął obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i nie udowodnił istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[r.g.]